

[Stinus]

ningsgeneralforsamling, hvor der tales om særlige foranstaltninger med henblik på at standse og vende rustningskapløbet.

Det radikale venstre opfordrer den danske regering til at gøre Danmark til et foregangsland på nedrustningsområdet og til, sammen med de andre nordiske lande, at tage initiativer, som kan være med til at vende rustningskapløbet.

Arne Melchior (CD):

CD er ikke meget for at uddele ris til udenrigsministeren, dels fordi vi anser ham for at være en nobel og dygtig mand, dels fordi vi er i den situation, at vi er enige med ham og regeringen i langt de fleste punkter inden for det udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske aspekt. Vi vil altså meget hellere give ham ros, og det skal også hermed være gjort.

Men han har i og for sig allerede fået en fortrinlig ros, bedre end den, jeg kan give ham, ved at ordføreren for forespørgerne, hr. Steen Folke, benævnedes hans tale i dag som bl. a. skuffende og grotesk. Jeg opfattede det som en ros. Jeg optog de ord fra hr. Steen Folke med største tilfredshed, og jeg beder ikke udenrigsministeren bekræfte, men tillader mig bare at gå ud fra, at han har opfattet det på ganske samme vis.

Hr. Steen Folke talte så om demonstrationer i den forgangne weekend. Jeg fik ikke i farten noteret tallene nøjagtigt, men jeg er da godt klar over, at der var 250.000 ét sted, og at der også var noget med 50.000 i Paris. Det er da kun fair og reelt, at man også tager de lidt mindre tal med, for mig kan det i hvert fald ikke imponere, at der i den franske hovedstad kan mobiliseres 50.000 mennesker til sådan en søndagsoplevelse. De andre tal er heller ikke særlig imponerende, og det er de ikke af flere årsager. For det første er det da naturligt, at mennesker er bekymrede. Jeg kender ikke nogen, der er ubekymret. Det er da også udmærket og positivt, at denne alvorlige bekymring giver sig udslag i, at man føler, at noget må der gøres, og så gør man altså noget af det, man synes man kan overkomme. Ingen kritik af det. At der så også ligger en slags korpsånd, en almindelig protest mod de styrende og et vist udflugtselement i den slags ture, noterer jeg bare for en fuldstændigheds skyld.

Men folk synes altså, at de må gøre noget, og så gør nogle det, som hr. Steen Folke sagde, med tyndslidte skosåler, altså med fødderne, og nogle – det har vi også fået et lille eksempel på her i dag – med struberne, med stemmebåndet. Al ære og respekt for det.

Jeg kunne ikke undlade at komme til at tænke på besættelsestidens historie i vort eget land. Hvordan var det, det gik til, at Holger Danske langsomt, langsomt, begyndte at vågne efter den 9. april? Jo, det var også skosåler og struber, det var algang og alsang, der prægede billedet, der prægede protesten, der prægede frygten og trangen til at gøre noget og markere sig i denne for landet så dramatiske og afgørende situation – i begyndelsen, og heldigvis kun i begyndelsen, for efterhånden vågnede Holger Danske jo noget mere, rejste sig op og indså, at uden krudt og kugler kunne man ikke møde volds mænd. Det nytter ikke kun med sandaler og med feltråb, der skal også være en villighed til at sætte ind, selv om det kan gøre ondt, og selv om det kan koste liv. Som Nordahl Grieg har sagt: Kun det folk kan leve, hvis mennesker tør dø. Og den danske modstandsbevægelse gjorde på den danske nations vegne den nødvendige indsats, da det viste sig ikke at nytte bare at spadserere og at synge, så dejligt og så godt og så positivt dette ellers i sig selv er.

Men det er klart, at når man så i rygsækken til turen foruden rejsetøring også medtager ammunition, så er man ikke fredsvener mere, nej, så er man blevet koldkriger, fordi man vil møde krudt med krudt.

Jeg må sige det igen, og jeg vil tillade mig også fra dette sted at sige det på ny, hver eneste gang der bliver slynget »koldkriger« i hovedet på os andre, at vi er koldkrigere af én ganske bestemt grund, nemlig at vi afskyr den varme krig, og vi tror, at den kolde krig i høj grad er præventiv over for den varme krig. Den såkaldt kolde krig i 1950'erne endte som bekendt også uden at blive varm, i hvert fald på det globale plan, og jeg og mit parti nærer, som andre fredselkende partier i denne sal og i dette land, den største tillid til, at netop denne faste optræden, som nogle benævner som koldkrig, holder den varme krig på afstand.

David Gress har kaldt neutronbomben for fredsbomben, og det er klart, at det virker grotesk på nogle, for når man ligesom stiller